Vandr do Novohradských hor 2002

Místo děje: Novohradské hory

Časové období: 2. 10. 2002 - 6. 10. 2002

Zapsal: Petr Kučera na milé spolupráce ostatních účastníků

Osoby a obsazení: Členové MF turisťáku. Jmenovitě: Bláža, Ida, Katka, Sylva, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla, David a Petr (autor)

Ve čtvrtek 10. 10. se od Šedého Vlka[26] *dovídáme, že potkal Blážu na studijním oddělení a řekla mu, že na žádnou Lužnici nakonec nejeli. Prý byli místo toho na chatě, jelikož bylo celý víkend hnusně. No, alespoň že nebyla doma.*

[26] Katka mne sice opravila, že ona o tom věděla dřív ze SMlSky, ale Šedý Vlk potvrdil, že Blážu na studijním oddělení potkal, tak si dovolím ponechat zde původní verzi.

Tento deníček věnuji Filipovi, potvůrce z kaštanů a sirek, již jsem vytvořil s morální dopomocí ostatních a zanechal pod boží ochranou na Svatém kameni.

ráno.

sebe láme jeden grog za druhým, až máme obavu, že ji budeme muset do autobusu odnášet. Sylva si cukrem, který mi zbyl od čaje doslazuje light colu. Objednala si totiž heavy colu a donesli jí light. Na to říká: „Ještě, že tu není Dalibor, on je takový slušný, tak by mu to určitě vadilo, že si tu kolu doslazuji.“ Ale pak jsem se ho v Praze ptal a prý nevadilo.

Z okna vidíme projet autobus do Starých hutí, a tak jdeme ven, jelikož za chvíli pojede zpátky. V autobusu hrajeme různé veselé hry, jako Na,cojeto. Pak si vzájemně podáváme kus víčka od pet lahve, přičemž se vlastně nikdy neví, kdo ho zrovna má[25]. V Českých Budějovicích přecházíme na vlakové nádraží a kupujeme si lístky. Ida má Junior pas úplně rozmočený a rozdělený na dvě poloviny. Nato jdeme hledat pro Sylvu záchod, aby nemusela utrácet peníze za nádražní WC. Po krátké procházce končíme v McDonaldu na ulici vedoucí k náměstí. Bláže nás prý viděla z auta, jak chodíme sem tam. Nechtělo se jí však vystupovat, majíc lidově řečeno nožičky křížem.

Nastupujíce do vlaku, loučíme se s Davidem, protože ten jede domů přes Plzeň. V Táboře nás opouští Katka, upozornivši nás ovšem, že příští projížděná zastávka jsou Chotoviny, tak ať je nepropásneme. Přilepeni na sklo správným směrem vyhlížíme Katčinu domácí hroudu, ale vyměkneme asi moc brzo a naše úsilí tak není korunováno úspěchem.

No, a na Hlavním nádraží v Praze se loučíme všichni. Já jedu vlakem domů. I Velký Grizzzly jede vlakem domů – do Dolní Lu**ty**ně, ale narozdíl ode mne bude doma v lepším případě

[25] Sylva prý později byla někde s kamarádkami a jedna z nich nezávisle na nás přišla na podobnou hru.

Úvod

Naše milovaná alma mater nám letos vinou srpnových záplav dopřála k prázdninám čtrnáct dní navíc. A tak jsme jich využili tak, jak se na turisty sluší, to jest vandrem. Počasí bylo proměnlivé, od babího léta po správnou podzimní slotu. Nálada byla výborná, byli jsme mladí, krásní, přírodou opojení...

veselé varianty, jako zpívat jen druhou a třetí dobu. Pak v lichých taktech zpívat první a třetí dobu a v sudých taktech jen druhou dobu, ale to nám tak dobře nejde. Ida pak zkouší jakýsi tleskací kánon, ale nemůže si nějak vzpomenout, jak jsou vlastně ty dva hlasy vytleskávané.

V Dobré Vodě koukáme na jakési modernistické kříže a pak si nabíráme pod klášterem svatou vodu. Soudíme, že v klášteře určitě nad pramenem neustále stojí nějaký mnich a bez přestání přežehnává křížem vodu. Možná na to mají stroj, který mechanickou paží naznačuje jeden kříž za druhým. Kousek od nás si hraje rozkošná rudovlasá holčička s cůpky a pihami.

Do odjezdu autobusu máme asi dvě hodiny, které chceme samozřejmě strávit v nějaké občerstvovně. Opodál stojí bufet, do nějž nás ovšem paní obsluhovatelka nechce pustit s tím, že bychom se dovnitř nevešli, ať jdeme raději do hospody, jež by měla být údajně kousek nad bufetem. Možná je to ale tím, že jako první chtěla vejít Sylva, jež má s hospodami neustále podobné problémy. Jdeme tedy nahoru, ale až do konce vesnice na žádnou hospodu ne a ne narazit. Ptáme se proto nějakých domorodců[24], ti nám tvrdí, že první hospoda tímhle směrem je až po jednom a půl kilometru v Hojné Vodě. Kdybychom to byli bývali tušili, mohli jsme tam jít rovnou z Monte Bů, ach jo.

Nic jiného nám asi nezbývá, a tak jdeme do Hojné Vody, kde skutečně nacházíme restaurační zařízení hned naproti autobusové zastávce. Dáváme si bramboračku, Ida s Tomášem (S.) opékané klobásy. Opět jim vyjídáme všechny rohlíky. Ida do

[24] Lépe řečeno, ptá se Tomáš (S.). Chlap se sice na cestu nikdy neptá, ale u hospody bychom mu to snad mohli odpustit.

Stihneme tak ještě přejít přes Kuní horu a Monte Bů[23] do Dobré Vody. Vydáváme se proto po zelené značce k první z nich. Na Kuní horu (925m) se ovšem holkám moc nechce, necháváme je proto po zelené dojít na další rozcestí a sami stoupáme vzhůru. David a pak i Tomášové pijí z čůrků tekoucích po stromech. Nahoře se příliš nezdržujeme, jelikož stále prší. Dole nám holky říkají, že to je perfektní les pro Ronju, dceru loupežníka a že si ji určitě musíme všichni jednou hromadně přečíst.

Jak scházíme do sedla pod Monte Bů (953m), přestává pršet. Tady jdeme nahoru všichni, vždyť tato posvátná hora byla vlastně cílem celé cesty. Nahoře je železná rozhledna, na kterou nakonec vystoupíme všichni, Sylva až na druhý pokus, obávajíce se trochu, aby nespadla. Nahoře má Velký Grizzzly signál, a tak může Dáše poslat zprávu, jestli jí, jako Tomášovi (V.), nepsal David, že jsme ho už čtyři dny neviděli. Podepíše se Petr. Při sestupu mu Dáša zavolá a vysvětluje mu, že není Tomáš, ale Dáša, a že nějaký David jí psal před čtyřmi dny. Tomáš (S.) se představí jako Petr a chvilku si s ní povídá, sice neříká naplno, že jsme si z ní trochu vystřelili, ale snad to pochopí. Ona mu pak říká, že zrovna vaří, ať přijede. Později ještě pošle zprávu, že dělá bramboráky. Venkoncem soudím, že je dobře, že s ní mluvil zrovna Velký Grizzzly, protože myslím, že nikdo jiný by asi neměl tolik drzosti, aby to tak v pohodě vyřídil.

Dole vykonáme nástup, třikrát zvolám „monte“ a ostatní přidají „bů“ na zdar výpravy. Při sestupu do Dobré Vody pak trénujeme náš oblíbený trojhlas JádolesanepojeduJedejedepoštovskýpanáčekNevidělijstetumépanenky. Přičemž zkoušíme různé

[23] Kraví hora

Středa 2. října

Tak dnes v šest čtyřicet pět máme sraz s Idou a oběma Tomáši na Hlavním nádraží v Praze, odkud se jako vlaštovky vydáme v 7:05 vstříc teplému jihu za dobrodružstvím a novými zážitky. Ale než se opravdu sejdeme, mohl bych snad věnovat pár slov tomu, co odjezdu předcházelo. Po delší mejlové a telefonické konverzaci jsme určili jako možné termíny buď pátek 27.9. až neděle 29.9., nebo 2.10. až 6.10. Zvítězil termín druhý, jelikož Sylva měla prvního října jakousi státnici a Tomáš (V.) měl mít nějakou schůzku v Praze. Nakonec ale Sylva stejně přijede až na víkend, jelikož si spletla školu a místo na matfyz chodí na filozofii a práva. Ještě v pátek mi proto volala, aby vyjádřila naději, že jsme termín nezměnili jen kvůli ní. Ačkoli jsem ji utěšil Tomášovou (V.) schůzkou, musím teď přiznat barvu. Tomáš (V.) totiž žádnou schůzku nakonec neměl, zato šel na koncert Vladimíra Merty, čímž si splnil jeden z životních cílů. Nu, to je snad dostatečný důvod, pro který jsme nemohli odjet dřív. Pak už jen zbývalo poučit po dohodě s Šedým Vlkem ostatní o vybavení. Dohodnout, kdo vezme stany a určit dopravu. Navíc jsme museli vymyslet, kde se k nám připojí v pátek Sylva. Tomáš (V.) se naivně domníval, že jí stačí napsat, ať dá vědět, kdy a kam chce přijet. Nechtěje se na to spoléhat, raději jsem jí napsal, že se k nám může připojit v Leopoldově u Pohorské Vsi a našel spojení s asi pěti přestupy. A taky ji instruoval, aby poslala ještě ve čtvrtek někomu zprávu na mobil, nechtěje se spoléhat na to, že u hranic budou mít naši mobiláři český signál.

A teď už se mohu věnovat dnešku. V 6:47 přicházím k pokladně číslo 1 na Hlavním nádraží, kde už čekají Ida s Tomá-

šem (S.), již zdálky se jim hlasitě omlouvám za své trestuhodné zpoždění. Musím výslovně ocenit jejich, dosud neobvyklou, dochvilnost. U Tomáše (S.) se dá jednoduše vysvětlit tím, že jel z Dolní Lu**ty**ně vlakem od půlnoci až do rána. Tomáš (V.) přichází téměř současně se mnou. A tak můžeme rychle zamířit k vlaku. Náš vlak se po cestě několikrát rozděluje, proto chvíli hledáme vagon, který by jel pokud možno až do stanice Rybník u Dolního Dvořiště. Skoro se nám to daří, sedáme si do pátého, zatímco do Rybníku jedou první čtyři vozy, na což nás upozorňuje paní průvodčí.

Ve vlaku se všichni obdivujeme, nebo podivujeme, Tomášovu (S.) praskání. Jedná se o takový igelit se spoustou vzduchových bublin, do nějž se obvykle balí televizory, magnetofony a Velcí Grizzzlyové na noc. Tomáš (S.) s námi totiž jede jen na dva dny. Alespoň to vehementně tvrdí Ida, zatímco Tomáš (S.) jen odevzdaně krčí rameny. Proto nebere Katka stan pro tři, ale Ida stan pro dva s tím, že Velký Grizzzly se na noc zabalí do praskání. Velký Grizzzly je po probdělé noci v nejlepší náladě a tvrdí, že nevyspalý člověk je stejný, jako opilý člověk. Což chce dokazovat tím, že on nebude spát, a pak se na nás bude v hospodě koukat, jak požíváme alkoholických nápojů. Ještě než v Táboře nastoupí Katka, dozvídáme se, že Sylva na té svojí zkoušce nějak neuspěla. Pak jdu na průzkum do vagonů před námi, hledat prázdné kupé, do nějž bychom se mohli přesunout. Musíme se přesunout o dva vagony vedle, což mi dává možnost natrhnout si při průchodu mezi vozy novou karimatku. A Tomáš (V.) na mne volal, ať se nervu násilím vpřed, že batoh i spací podložka trpí. Velký Grizzzly má velký hlad, vyptává se, jestli půjdeme z vlaku do hospody, a když ho zklameme s tím,

hodinu.

Ten déšť je opravdu otravný, Sylva už v noci přohlašuje, že chce, aby bylo ráno, a abychom vstávali.

Neděle 6. října

Ráno stále prší, s potěšením vstáváme z mokrého stanu. Katka se probouzí s tím, že celou noc přemýšlela o dvou věcech. Jak budeme ve třech řešit vstávání a co si vezme dnes na sebe, když má úplně mokré kalhoty, no naštěstí má ještě jedny suché. Vstávání nakonec vyřešíme jednoduše, nejprve vyleze Katka[22], jde se k Tomášovi (V.) převléknout, a pak jde ven za tím účelem Sylva.

U Tomáše (V.) pod plachtou se scházíme všichni. Většina si dělá k snídani glutamanové těstoviny, což není nic pro mne. Katka se nejprve tváří, že bude jíst s nimi, a tak rozdělí balíčky na s masem a bez masa. Jenže když vidí výsledek, změní názor. Mezitím se bavíme o tom, co se nám v noci zdálo. Jsou to dost praštěné sny, je vidět, že nikdo z nás moc nespal. Pak si povídáme o prvních zážitcích, které si pamatujeme, a Sylva s Idou nám vypráví o partě jménem Motýli, kterou měly jako malé. Dokonce nám zpívají svou hymnu, již si samy složily. Má celý jeden verš, nebo že by dva?

Déšť není příliš silný, a tak se můžeme docela v klidu sbalit, nasadit pláštěnky a vydat se na cestu. Ve Starých Hutích zjišťujeme, že autobus jede ve dvanáct dvacet a ve tři odpoledne.

[22] Což byla má velká strategická chyba, kdyby nejprve vylezla Sylva, mohl jsem mezitím Katku bestiálně zavraždit.

takových, co se vyrábějí už tisíce let[21]. Alespoň se zde z televize a od servírky dovídáme, že nějací cirkusáci dali nakládačku jakýmsi oudům zákona. Jsou prostě zprávy, bez nichž by se nám těžko usínalo.

Po několika pivech a jídle se přece jen zvedáme a jdeme si hledat místo na spaní. Na obloze svítí hvězdy, budeme-li mít štěstí, bude v noci hezky. Vycházíme na hlavní silnici do Starých Hutí, na kraji lesa scházíme z cesty a jdeme po okraji pole nahoru k severu. Cestou si Sylva s Katkou stále něco šuškají a pak začnou sem tam prohlašovat, že za námi někdo jde a že nás někdo sleduje. Samozřejmě nás chtějí vystrašit, což se dozvíme až zítra. K jejich zklamání se jim to nedaří. Nacházíme místo v lese. Nahlas se ptám, jestli bude chtít někdo spát ve stanu, nikdo se ovšem nehlásí. Můj úmysl spát u Tomáše (V.) pod střechou však změní Sylva s Katkou svou prosbou, jestli by přeci jen nemohly být u mne. Tomáš (V.) na to vece, že je to opravdu hrozné, že si bude muset pořídit stan, protože pod střechu žádné slečny nenaláká.

Vaříme si ještě večeři a stojíce v kruhu, ještě si povídáme. Obloha se zatahuje a když zalezeme do stanu, začíná po chvíli pršet. Katka se Sylvou mi na mou předešlou prosbu ukazují pravé holčičí řeči, baví se o tom, co si vezmou na sebe zítra. Vypadá to asi tak, že Sylva se Katky zeptá, „tak co si vezmeš zítra na sebe“ a Katka ne to odvětí, „ježiš, ty už začínáš, já na to nejsem vůbec připravená.“ Pak se ještě baví o horoskopech a Sylva se podivuje nad tím, že si její maminka nepamatuje ani jestli se Sylva narodila ráno nebo večer, natožpak přesnou

[21] Ano, ano, už staří Sumerové...

že v Dolním Dvořišti do hospody určitě nepůjdeme, jelikož tam budou určitě všechny drahé, rozhodne se zahnat hlad. Sundá za tím účelem batoh. Z něj sundá praskání, které tvoří mohutný kotouč. Z batohu vyjme jedny miňonky. Pak opět připevní praskání a vyzvedne batoh opět nahoru. Z pěti miňonek mu zbydou jen dvě, poněvadž se s námi kamarádsky podělí.

Před Táborem se koukám z okna, jestli nezahlédnu Chotoviny, ale jsa otočen na špatnou stranu, zůstává mi cedule utajena. V Táboře vyhlížíme Katku z okna. Až po chvíli ji zahlédnu nastupovat na druhé straně vlaku. Vydávám se jí proto naproti, zatímco vlak se dává opět do pohybu. Potkávám ji o dva vozy dál a vedu ji k nám. Přinesla s sebou výbornou bábovku od maminky, ale ona už vám to poví sama[1].

Katka: *Nastoupila jsem v Táboře a ostatní jsem našla až za čas, protože neseděli ve vagónech do Českých Velenic. Hned mi snědli $\frac{1}{3}$ bábovky a moc jim chutnala. Tomáš (Grizzzly) veze moc veliký praskání. V Českých Budějovicích Petr nervózně vyhlíží Davida a Blážu. Ani jeden z nich se nedostavil. Bláža se našla sama a nastoupila na Jižní zastávce. David je hrozně zpožděnej. Bláža měla moc dobrý piškoty, což bylo její štěstí, protože by ji jinak Grizzzly nepustil do kupé.*

Bláža: *Tak jsem nastoupila na Jižní zastávce a musela jsem dát Tomáši (S.) piškoty, jinak by mě nepustil do kupíčka. Neměla jsem ještě koupenej lístek a průvodčí nepřišla, tak jsem jela zadarmo.*

[1] Následující příspěvky byly zapsány až v hospodě ve Svatém Kameni, ale logicky patří spíš sem. Soudím, že bude lepší umístit je pěkně pohromadě tak, jak byly psány.

Velký Grizzzly: *Tož faken kraken, já jsem sežral bábovku, piškoty a je to stejně docela super.*

Ida: *Tomáš (S.) ve své vrozené skromnosti zapomněl poznamenat, že byl jako obvykle na srazu první, já jsem dorazila hned v závěsu (zatímco se Tomáš (V.) potloukal okolo) a Petr měl zpoždění. To bylo jen tak na doplnění. Teď předám zelenobílou propisovačku někomu jinému.*

Velký Grizzzly: *Tak já si to teda ještě vemu. Právě dorazil David a docela mě těší, že má na obličeji skoro to, co já*[2]*. Povídá nám o svých cestovních trampotách, jak to bral přes pole a JZD.*

Jak jste tedy vyrozuměli z textu, David měl přistoupit v Budějicích, kde jsme ho ovšem marně vyhlíželi. Katka mu proto poslala zprávu s dotazem, kde se ráčí vynacházet. Odepsal, že má hrozné zpoždění, ať mu pošleme popis trasy, že je zcela soběstačný. Tak to vypadá, k velké radosti Velkého Grizzzlyho, že budeme muset na Davida počkat někde v hospodě. Než mu odepíšeme, ozývá se ještě jednou, ať mu pošleme trasu a přidává doušku pro Tomáše (V.), kdo je Dáša. Tomáš (V.) je naprosto zmaten a přemýšlí, přemýšlí, a přece si ne a ne vzpomenout na nějakou Dášu. Už v Rybníku mu tedy odepisujeme, že na něj počkáme ve Svatém Kameni v hospodě. Kdo je Dáša sice nevíme, ale ať ji vezme na každý pád s sebou. Ještě ve vlaku nám taky Bláža sděluje, že nás v pátek opustí, jelikož musí jet v sobotu na vodu. Jinak ji totiž její kamarádi určitě zbijí. Nás považuje za mnohem hodnější a domnívá se, že ji za předčasný útěk nezbijeme (nevím, jak k tomuto názoru došla, ale budiž).

Chvilku před jedenáctou vypadáváme v Rybníku z vlaku a

[2] Angrešt.

to Katka viděla zblízka a my ostatní z dálky. Museli jsme na ně kvůli tomu hodnou chvíli čekat.

Jdeme kus po zelené, ale neodpojujeme se z ní do Černého údolí, a místo toho pokračujeme dál po asfaltce míříce ke Starým Hutím. Na místě, kde se dřív odpojovala zelená značka k bývalému Starému Holandu, se zastavujeme na křižovatce silniček a dohadujeme se, co bychom tak mohli ještě hrát za hru. Holky napadá šipkovaná, jenže není žádný dobrovolník, který by šel napřed, dělal šipky a vymýšlel úkoly. Tak místo toho druhý[19] po prvním, třetí po druhém, . . . , sedmý po šestém a ještě jednou dokola[20] vyprávíme jednoduché příhody ze života a ostatní pak hádají, jestli byly pravdivé, nebo ne. Pořadí zjišťujeme tak, že nás Sylva vždy rozpočítá, hrozně ji to baví. První pořadí získává Ida, ale ve chvíli, kdy vypráví o tom, jak už před léty hrozně pařili s kroužkem židovských tanců, je jasné, že si vymýšlí. Snad mi odpustíte, nebudu-li zde reprodukovat všechny příběhy, koneckonců, kdybych poslouchal příliš pozorně, mohlo by se stát, že bychom minuli odbočku a došli někam do Rakouska.

Takhle jsme sešli k Mlýnskému rybníku, nedaleko nějž jsme mohli zalézt do hospody a trochu se občerstvit po té náročné cestě. S tím, že místo pro spaní najdeme klidně po tmě, necháváme volný průchod folklóru a požívání historických nápojů,

[19] Naše milé souputnice, vaše jemné dívčí duše mohly by se snad cítit dotčeny tím, že zde používám výhradně mužského rodu. Věžte, že vás nemíním nijak opomíjet. Spíše naopak, jdu dále, než papežský koncil z patnáctého století, který přiznal ženám, že i ony mají duši a považte, používám tu skrytý podmět, člověk, zahrnuje i vás pod toto hrdé označení.

[20] Kdo, proboha, vymyslel to hloupé úsloví: „Jeden po druhém?“ Vždyť platí jen pro tři osoby a je tedy téměř nepoužitelné.

svačící kousek od pamětního kamene. Nechávám si zde batoh a vydávám se porušit zákon a přelézt plot a projít se zase jednou pralesem. Nu, popsat se to ani nedá, jaké to tu mají pěkné. Takhle kdyby to u nás vypadalo všude, nemusel by člověk ani jezdit za hranice. Pod pralesními velikány náhle člověk pocítí úctu před silou mocné matky přírody, svou malost a malichernost. Ale současně pocítí křehkost téže matky, pohlédne-li za hranice rezervace, která zde není bohužel nikde daleko. A tak jsem obětoval pralesu oběd, jelikož když jsem se vrátil za ostatními, samozřejmě už jsem neměl na jídlo čas.

Docházíme kousek do Žofína, kde se skutečně nachází jakýsi podnik jménem Žofínský prales, leč je zavřený a dle vyjádření jeho majitele pro dnešek zavřený i zůstane. Tak sedíme chvilku pře ním a necháváme Katku poslat odpověď té kamarádce XY (alias Lucce). Krom toho Sylvu napadne, že bychom mohli hrát hru na vraha. Řekněme si krátce pravidla. Nejprve někdo napíše na tolik papírků, kolik je hráčů, jména všech zúčastněných. Pak si každý vylosuje svou oběť, její jméno si samozřejmě nechá pro sebe. Pokud si někdo vylosuje sám sebe, je nutné los opakovat. Jinými slovy, je-li n hráčů, volíme náhodně permutaci n prvků bez pevného bodu. Vrah může svou oběť zabít polibkem na krk, nevidí-li je nikdo jiný. Tomáš (S.) si údajně vylosoval sám sebe dvakrát po sobě a teprve napotřetí si vylosoval Idu. Prostě mu nemůžu uvěřit, že nepodváděl, aby na něj tento los vyšel. Jak často se vám podaří, že na hrací kostce hodíte dvě stejná čísla po sobě? A to jde jen o šestistěn. Já jsem si vylosoval Kačku, ale jelikož mi dělá problémy při takhle dlouhodobých hrách se soustředit, tak jsem se ani o nic nepokusil. Tomáš (S.) se s Idou zabili vzájemně hned za Žofínem, ale stejně to neplatilo, jelikož

můžeme se vydat směrem k Dolnímu Dvořišti. Ještě předtím sděluji, že mám s sebou karty. Ida se nejprve tváří, že by se mnou a Šedým Vlkem třeba hrála maryáš, ale pak jí přijde tato hra nespolečenská, jelikož ji hrají jen tři lidé, a nás bude brzo sedm. A knížku ke čtení žádnou nemáme.

Jdeme po silnici až téměř k hraničnímu přechodu, kde se zastavujeme u benzínky. Je zde totiž mapa a záchody, které zajímají zejména dámskou část výpravy. Když se holky dlouho nevrací, jdu se za roh podívat a vidím podivný úkaz. Tomáš (S.) stojí před dámskými záchodky, odkud děvčata vytahují s námahou jakousi popelnici.

V centru Dolního Dvořiště u obchodu Jednoty navrhuji, že bychom si mohli koupit trochu brambor a opéci si je večer v popelu. Ostatní se nenechávají pobízet a jdou do krámu. Nákup trvá poněkud déle, jelikož obsluha jaksi vázne, ale nikam nespěcháme, protože David přijede do Rybníka až ve tři čtvrtě na dvě. Pak sedíme na zábradlí zase úplně v pohodě a lízáme zmrzlinu.

Napojujeme se na červenou značku, která nás dovede až do Svatého Kamene. Naštěstí nevede po silnici, ale po polní cestě. Pravda, jaksi se k ní mísí modrá, nenecháváme se však zmást. Slunce začíná hřát a ostatní začínají litovat, že si nevzali kraťasy, ještě že mám ty pumpky. Bláža nám sděluje, že mají u Vyššího Brodu chatu a dokonce od ní má s sebou klíče. Ale ačkoli do ní nedávno zavedli elektřinu, nemají dosud televizi, a tak tam Idu nikdo nedostane. Katka vypráví, že mají chatu v Řevnicích, kde ovšem nemají sprchu, nevytvoří-li si ji svépomocí z konve s vodou. Což byly nuceny udělat, když tam byly během povodní s kamarádkou.

Značka nevede přímo do Svatého Kamene, ale těsně vedle, musíme ji proto na chvíli opustit. Přicházíme ke kostelu na návsi a ke vchodu do kostela. Snímáme se sebe batohy, ale v kostele žádný slibovaný kámen není. Podle Tomáše (V.) a Bláži tu přitom nějaký být má. V altánku opodál též není kámen, ale voda. Katka jako světaznalá žena správně soudí, že nemůže chtít po nás klucích, abychom se šli zeptat. Berouc si proto na pomoc Blážu, přechází k jakési starší paní nebo pánovi. Po chvíli se vrací s tím, že kameny najdeme z druhé strany kostela ve vedlejší lodi, prý jsou vidět už zdaleka. Skutečně, jsou-li dveře otevřeny, mohou být kameny vidět až z protější stráně. Oba kameny jsou posety svatými svíčkami, obrázky a krucifixy, po stěnách je spousta německých nápisů. V samotném kostele nebylo česky nic. Prý se rok po roce kameny oddalují a až mezi nimi projede svatý Václav, nastane konec světa. Tak doufám, že před tím stihnu alespoň dopsat tento deníček.

Před kostelem stojí hospoda se stolky venku. Tomáš (S.) objednává pivo a holkám limonády a jdeme si sednout ven. Kupodivu jsem jediný, kdo si vyndává z batohu něco k snědku. Až je mi to trochu hloupé, že jím jen já. Tak nabízím ostatním. Ida naznačuje, že když jsem celou akci svolal, tak bych se měl o jídlo postarat. Nikdo si ovšem ode mne nechce nic vzít, prý je mám přesvědčit o tom, že mají hlad a chuť na mnou připravené rohlíky se salámem a sýrem. Jenže místo povolnosti narážím na tvrdou skálu. Situace se vysvětluje, když nám přinášejí každému bramborovou polévku, objednanou, zatímco jsem byl za společnými zájmy. Přinášejí nám i piva a limonády. Stůl teď vypadá velmi esteticky. Sedíme totiž střídavě pivo, limonáda. Tak prosazuji, že si nejprve ťuknou tři kluci s pivy, pak tři holky

ráme u potoka vodu a Sylva nám vypráví vtipy, má totiž, nejsouc zničena předešlými dny, stále spoustu dobré nálady. I když, na první pohled to moc vidět není. Cestou je vidět na východ vrch Myslivna se stejnojmennou rezervací. Barevné buky lze snadno rozeznat od okolních smrkových monokultur. Upozorňuji na to ostatní, přičemž před Idou se odvážím vznést hypotézu, že oni by snad ani jinak nevěděli, kudy jdou a bylo by jim to fuk. Proti tomu se však Ida ohradí, z tónu jejího hlasu musí každý poznat, že jsem se mýlil.

Naše cesta se stáčí doleva na severovýchod a obchází vrch Myslivna (1040m) po jeho severním svahu. Tomáš (V.) cestou prohlašuje, že je to tu jako na Brdech a je viditelně potěšen, připadaje si jako doma. Ještě než začneme klesat dolů, vidím nad sebou docela velký modrý flek, na což samozřejmě upozorňuji naši skleslou výpravu, třeba jim to dodá trochu chuti k cestě. Motivací je koneckonců příslib Šedého Vlka, že v Žofíně je určitě hospoda. Scházíme do sedla u Jitronické louky, odkud jdeme po cestě po jižním svahu Stříbrného vrchu (936m) míříce k Žofínskému pralesu. Zvlášť kvůli Sylvě jdeme chvíli i přímo lesem mimo cestu. Určitě by jí bylo líto, kdyby si toho taky neužila. Jde však jen o krátký úsek a les je dosti suchý, a tak vlastně Sylva stejně neví, oč jde. V potoce vidíme pstruha, leč ačkoli Ida tvrdila, že je umí chytat do rukou, neukauje nám své umění, vymlouvajíc se na to, že by pstruh musel být pod kamenem a ne pod břehem a že by jí někdo musel pomoci.

Zanedlouho přicházíme k Žofínskému pralesu, což mne nutí vyhledat si v batohu foťák, abych si mohl udělat tří sté padesáté šesté fotky stromů v rozpadu. Z toho důvodu mi brzy ostatní mizí, nějak mi totiž blbne expozimetr. Nacházím je opět

Na noc si bere Sylva si tucet vrstev oblečení, čímž věští pro zítřek špatné počasí. Když už si lehneme a holky leží ve stanu, na požádání předvádějí holčičí řeči. Nejprve se sice baví jen o tom, jestli mají pod sebou karimatku, ale potom přidávají nějaké drby o klukovi, kterého neznáme. Když se baví zrovna o nějakém klukovi, Ida náhle prohlásí, že „dělá takhle“ a nejspíš něco ukazuje, ale to není vidět, protože je ve stanu. Ve stanu je s ní Tma Jakovpytli, a tak ani Katka se Sylvou nejspíš nic nevidí. My jim zase na oplátku předvádíme řeči klučičí, ale o těch bych se snad nerozepisoval.

Sobota 5. října

Ráno je samozřejmě všude kolem nás mlha a občas prší. David kolem nás chodí s čelovkou na hlavě, až se domníváme, že jde o přístroj pomáhající v myšlení. Holky vážně přemýšlejí o tom, že pojedou raději domů, než v tomto počasí trávit další den. Naštěstí se nám daří přesvědčit je, ať to ještě zkusí. A tak si nasazují pláštěnky a můžeme vyrazit na cestu. Naštěstí při odchodu moc neprší. Sylva má daleko viditelnou žlutou cyklistickou pláštěnku s poutky na ruce, to zmiňuji proto, že sama neopomněla tento význačný kousek svého vybavení zdůraznit. Jedinou její nevýhodou je, že není docela nepromokavá.

Jdeme po silnici z Leopoldova k Uhlišťskému rybníku, kde se stáčíme na jihovýchod proti proudu potoka až po úroveň Baronova mostu. Tomáš (S.) vypráví Idě o tom, jak někde hrozně pařil, je vidět, že se od Katky vůbec nepoučil. Katka se může alespoň zeptat, proč to dělá. Na to odvětí, že je buďto blbec, nebo kokot, anebo se chce vytahovat. Tak nevím. Cestou nabí-

s limonádami, pak kluci se sousedkou po pravici, pak holky se sousedem po pravici. Škoda, že to zrovna nemá kdo obdivovat. V bramboračce se vyskytují houby, které Bláža s Katkou nejedí, máme proto veselo, jelikož si přendáváme kousky hub z jednoho talíře na druhý, třetí atd. Taky se v té polévce vyskytuje celer, o němž poznamenám, že je dobrý na potenci a Ida s významným pohledem na Vlkeého Grizzzlyho dodá, že se tedy má na co těšit.

Jídlo je pryč a David nikde. Katka mi píše faktické připomínky k deníčku z výletu na Brdy a každý něco přidává do deníčku, výsledek jste už četli. Z kaštanů nasbíraných u kostela a sirek vyrábím s Katčinými[3] radami těžko popsatelnou potvůrku, již pojmenovávám Filip[4]. Zmiňuji ji hlavně proto, že jsem jí věnoval celý tento deníček. Taky si cvrnkáme s krabičkou se sirkami. Když ji vezme do ruky Tomáš (S.), hned druhá rána vede do jeho půllitru s pivem. Má štěstí, že nejedeme naostro a nemusí pít zelené oko. Přecházíme na sluníčko za teplem a povídáme si o tom, že by bylo skvělé zkusit skákat gumu. Ale jako na potvoru, nikdo si ji s sebou nevzal. Ida s Blážou jdou shánět něco podobného do hospody. Hostinský tvrdí, že gumu nemá, zato má šicí stroj, takže kdybychom chtěli něco ušít, nebyl by to problém. A pak už konečně přichází David a po přivítání můžeme vyrazit dál. Filipa ovšem nechávám na Svatém kameni pod boží ochranou.

Jdeme po silnici do sousední vsi jménem Tichá, holky se většinou táhnou kus za námi a určitě vedou holčičí řeči. V Tiché je

[3] Katka by se stejně o své zásluhy přihlásila, tak to sem dávám rovnou.
[4] Chtěl jsem ji původně pojmenovat Bertík, ale prý se tak jmenoval nějaký Katčin pes.

rozpadlý zbytek nějaké tvrze. Když nás holky dojdou, první co nám řeknou je otázka, jak vylučuje had. Zde se odpojujeme od značky a jdeme k jihu po asfaltce směrem k hranici k Cetvinám. Asi v půli cesty zahybáme vlevo na cestu, hledajíce místo k táboření. To nacházíme kousek za prvním potokem hned u cesty[5]. Když sem přijdou holky, ptají se nás jakou barvu má číslo čtyři. Ida má radost, že stejně jako ona soudím, že žlutou[6]. Pak si to u ní však pokazím u dalších čísel. Ještě než si postavíme stany, přesvědčují mne ostatní, abych se jim ukázal ve své úžasné nové pláštěnce. Když ji opět snímám, přidávám efektní pád.

Večeři si děláme na ohni, až Ida lituje, že si s sebou brala vařič a bombu. A má obavu, že tady tu bombu nevypotřebuje a ona jí samovolně doma unikne. K večeři mám s Blážou a Katkou Katčiny fazole s omáčkou. Bláža se nabízí, že půjde umýt kotlík, ale jelikož se nezvedá, zvedám se já a holky mě jdou morálně podpořit. Když se setmí, čteme si pár čínských básniček, které si David koupil v Budějicích, čekaje na vlak. Katka přidává pohádku bratří Grimmů o Kubovi a Markitě. Moc si ji nepamatuji, ale šlo tam o to, že Kuba pořád chodil za Markitou, maje ji za nevěstu. Nikdy jí nic nepřinesl, místo toho si od ní vždycky něco odnesl. Ale byl poněkud hloupý a nosil to vždycky špatně. Ovci v kapse, jehlu házel do kupky sena a podobně. Nakonec se mu Markita nabídla sama a on si ji doma uvázal ke žlabu. Maminka mu řekla, že to udělal hloupě a že po ní měl pěkně házet očima. Tak Kuba šel, zabil ovci, vydloubl jí oči a znovu a znovu házel

[5] Pro přesnost, podle mapy jde o průsečík potoka a cesty na $48°37'38''$ severní šířky a $14°32'38''$ západní délky. Tábořiště bylo asi o sto metrů východněji.

[6] O to se prý s Blážou málem popraly.

je v pořádku. Pak telefonuje Ida[17]*, není signál, uvědomuje si, že vystupuje dřív a chce to dojít pěšky. Potkává autobus, který jede zpátky. Nabízí jí, že ji odveze (asi má špatné svědomí), ale v tom přijíždí auto a nabízí ona, že ona odveze. Přestupuje z autobus do auto. Dojede na správná zastávka a tam už na ona čekají.*

A taky nám Sylva vypráví o své zkoušce. Prý na ni šla, ale když dostala otázky, zase raději odešla. To už mohla odejít rovnou, než otázky dostala, nepočítali by jí to jako neúspěšný pokus.

Děláme si romantický večer při svíčce. Katka dává Sylvě hru s mincí a Sylva při poslední otázce odpovídá: „Fůůůj.“ David sem tam hlásí, že už neprší. Skutečně přestalo pršet nedlouho po té, co jsme se rozhodli zde zůstat. Načež se ho Ida zeptá, jestli ještě prší. David udiveně odpoví: „Kde?“ Ida s Katkou už mne včera i dnes přesvědčovaly, že mi dlouhé vlasy nesluší a že s krátkými bych určitě vypadal lépe. Teď se k nim přidala i Sylva, což mne přesvědčilo, že bych s tím asi měl něco dělat. Katka s Idou se mi pak nabídly, že mne s radostí ostříhají, s čímž jsem ihned souhlasil. Tak jsem zvědav, co se mnou vyvedou[18].

Jak si tak povídáme, chce Sylva říci něco o takovém čípku, který visí lidem v krku nad mandlemi. Místo glottis však řekne klitoris, což nás pochopitelně nesmírně pobaví. Jenže i to je špatně, protože glottis je ve skutečnosti hlasivková štěrbina. A pak nám Katka vypráví pohádku o sedmi krkavcích, kterou viděla v televizi.

[17] Idě. Pozn. přep.

[18] Už k tomu došlo, a dopadlo to naprosto skvěle.

Přece jen přichází chvíle, kdy musíme opustit teplou místnost a vydat se vstříc Sylvě. Do Leopoldova jsou to jen asi tři kilometry. Asfaltka občas mizí, jelikož pod ní zmizel břeh Pohořského potoka. Tomáš (S.) se s Idou rozbíhají napřed. V Leopoldově je nacházíme schované v kůlně u autobusové zastávky. Sylva nikde a to prý ten autobus přijel a odjel. Jdeme se podívat, jestli to byl opravdu on. Jakýsi domorodec nám oznamuje, že na autobus jsme přišli pozdě a nikdo prý nevystoupil. To je divné. Šedý Vlk prohlašuje, že z toho mého mejlu by obtížně poznával, že měla Sylva jet až do Leopoldova, jelikož jsem tam psal Pohorská Ves, Leopoldov. Je proto možné, že Sylva vystoupila v Pohorské vsi a měli bychom jí tedy jít naproti. Navíc tu není signál, takže nám ani nemůže zavolat. Užuž se vydáváme na cestu, když před kůlnu předjíždí auto a z něj vystupuje Sylva. Všem se nám ulevilo. Přináší nám novou dávku dobré nálady, jejíž nedostatek jsme začínali vlivem počasí pociťovat, a nekonečný proud řečí.

Jelikož holkám se nikam už nechce, jedině do hospody do pokoje, kam se zase nechce mně, Tomášovi (V.) a Davidovi, zůstáváme na noc v kůlně, kde by mělo být v podstatě sucho. Ale musíme trochu uklidit podlahu. Holky si ještě staví stan uvnitř, aby uschnul a taky aby jim nebyla v noci zima. Sylva nám vypráví své zážitky z cesty.

Sylva: *Jela jsem vlakem a 4mi autobusy. Z poslední autobus (odteď neskloňuju) jsem vystoupila dřív, protože jí řidič říká. Napíšu jednu větu*[15]*. (Odteď píše lingvistický jazyk*[16]*), že to*

[15] Já jsem totiž chtěl, aby napsala jednu větu psace. Pozn. přep.

[16] Pokud si dobře vzpomínám, jedná se o třetí osobu jednotného čísla v prvním pádě a v přítomném čase. Pozn. přep.

po Markytě očima.

David nám vypráví o své komunikaci s Dášou. Něco na toto téma v sobotu večer sepsal, ale umístím to už sem, abyste nebyli příliš napjatí.

David: *Výluka, zpoždění atp. způsobená neschopností ČD způsobuje, že jsem – chtě, nechtě – nucen dát ostatním zprávu, že nestíhám v Budějicích přestup. Komu? Nalézám číslo na Tomáše Vallu; ostatně, proč ne.*

„Čau Tome, cestou jsem natrefil nějakou výluku a teď si vezu tolik zpoždění, že na mne v Budějicích ten váš mezinárodní rychlík s vyšší prioritou nepočká. Vyražte dopředu a dej mi pevnou trasu – budu vás stopovat. Mapu mám a jsem zcela soběstačný. David.“
Mezitím dorazila z neznámého čísla zpráva, kde že jsem?
A hurá: Brzy reaguje, překvapujícně však, Tomáš. „Zprávu opakuj, došla jinam. Máš špatné číslo.“
Nepochopil jsem a posílám stejnou zprávu opět domnělému Tomáši. Odpovídá zas: „Zase špatně.“
Cože? Zešílel? „Sranduješ, či co?“
Aha, vyjasňuje se: „Tady Dáša, žádný Tom. Šťastnou cestu.“
Já hlupák... Skouším tedy kontaktovat turisty[7]*. A Tomáše ptám se, kdo je Dáša. Identita Dáši nepodstatná, ale prý ji mám vzít s sebou*[8]*.*

Do trochy popela zahrábneme pro každého jednu bramboru

[7] Tak jsme se podepsali na SMS, kterou Davidovi poslala Katka. Pozn. přep.

[8] K pochopení komičnosti situace snad stojí zato vědět, že Tomáš (V.) dosud nevlastní výdobytek moderní mobilní civilizace. Pozn. přep.

na ráno. Nechce se nám totiž čekat, až budeme mít víc popela, natožpak až se brambory upečou. A už si jdeme lehnout. Z vedlejšího stanu od Idy s Katkou k nám[9] doléhá zajímavý hovor. „Ty máš hlavu na druhé straně?“. Ida přidává: „Jé, já mám špatně povlečený polštář.“. Nakonec Ida prohlásí, že už asi všichni spí a že by mohly začít pomlouvat. K tomu dodává, že v tom turisťáku jsou všichni super a ztlumí s Katkou hlas. Bůhví co si o nás doopravdy povídají.

Čtvrtek 3. října

Ráno se David s Tomášem (V.) už od sedmi hodin snaží vařit a dělat hluk, hovořit nahlas a další možné i nemožné aktivity, aby nás dostali ze spacáků. Nenecháváme se ovšem rušit a vstáváme až v osm. Kolem nás je mlha, ale dává tušit, že se brzy rozpustí a bude krásný baboletní den. Brambory jsou za noc upečené tak akorát. Na cestu vyrážíme asi v deset. Dáváme se na jihovýchod, po zbytcích cesty směrem, kde tušíme soutok s vedlejším potokem. Cesta se zanedlouho ztrácí. Nad soutokem se stáčíme vlevo k východu s úmyslem překročit vedlejší potok a jít podél něj na jih k Cetvinám. Dolů k potoku se musíme prodírat mlázím. Potok je naštěstí úzký a lze ho překonat bez větších problémů.

Zanedlouho vycházíme z lesa na louku. Nedaleko od nás jsou do řady vyrovnány velké bílé balíky se senem a slámou. Velkému Grizzzlymu se při pohledu na ně podivně rozzáří oči a tuše kdovíjakou zábavu, navrhuje, že nám sice nechce nabou-

[9] Ke mně a Bláže.

chodí do hospy, brutálně paří, potom o tom svým drahým polovičkám vyprávějí. A to klidně po 4 letech známosti. Otázka je, proč to dělají? Co myslíte drazí čtenáři?

Katka: *Kluci, na které jsme se spoléhaly nám tuto otázku vůbec neobjasnili.*

Ještě bych měl dodat, že to holky nerady poslouchají, takže milí čtenářové, račte se podobných výstřelků vyvarovat.

Ještě někde cestou přichází Katce od Bláži zpráva, že Bláža po jistém bloudění našla Leopoldov, šla pěšky do Pohorské vsi, kde stopla auto do Kaplice, nemusíme mít proto o ni starost.

Na silnici do Leopoldova vcházíme u mostku přes Pohořský potok. Lépe řečeno zbytku mostku, protože mostek samotný nejspíš odnesla velká voda. Pokračujeme k Leopoldovu, kousek dál nacházíme úplně mrňavou promrzlou a nehybnou ještěrku. Tomáš (S.) si ji bere do dlaní a dýcháním ji rozehřívá k pohybu. Přes naše protesty ji nechce položit do trávy, ale nechává si ji vběhnout do rukávu – prý ji nechce nějak omezovat. Nedokážu si představit, že by se jemu líbilo, kdyby přišlo něco tak velkého, zvedlo ho to ze země a nahnalo si to Tomáše (S.) do rukávu. Naštěstí mu ještěrka opět po několika metrech z rukávu vybíhá a on ji přece jen pokládá do trávy. Hádám, že utrpěla silný teplotní šok.

Kousek za Baronovým mostem se stává zázrak. Nacházíme zde nějaký penzion s otevřenou hospodou. Naštěstí máme tak hodinu a půl času a tak k radosti nás všech zaplouváme dovnitř. Rozehříváme se zde a dáváme si bramborovou polévku, snědli jsme celkem čtyři a tím jsme vyjedli všechny jejich zásoby. Krom toho jsme snědli všechny rohlíky, měli pouze tři. Je vidět, že na takové návaly tu nejsou zařízeni.

podle chuti se podle mne od normální paštiky neliší.

Konečně přichází chvíle Ch a mohu si nasadit svou novou úžasnou pláštěnku. Vypadá to totiž, že dále půjdeme po širokých cestách a nehrozí tak, že bych ji potrhal o větve. Stále hustě prší, déšť ustane až večer. Sestupujeme po pěšince z Kamence na křižovatku cest, kterou na mapě jaksi nenacházíme, volíme proto nějaký směr, který nám připadá vhodný. Odtud až na silnici z Pohoří na Šumavě do Leopoldova nejsem schopen zreprodukovat cestu, jelikož na mapě cesty vypadají úplně jinak než ve skutečnosti. Vím jen, že jsme vylezli u severního okraje rezervace Pohořské rašeliniště. Ale jak teď koukám na mapu, možná nejsou nakresleny úplně špatně silnice, ale spíš zvětšili tu rezervaci.

Cestou se mi Katka omlouvá, že když jsem jí v pondělí volal, byla poněkud nevrlá. Prý zrovna sekala trávník a mají nějakou blbou sekačku. Přitom spěchala, aby stihla jet do Tábora číst mejly. A vůbec měla nějak špatný den. Přiznávám se, že mi sice připadalo, že se se mnou nechce příliš bavit, ale nepřikládal jsem tomu velkou váhu. Holky jsou prostě občas takové. (Kluci taky.)

A pak mi Katka dává takový dotaz, který nedokážu jednoznačně zodpovědět. Postupně se ptáme všech kluků v naší výpravě. Tomáš (S.) ten dotaz zformuloval takto:

Velký Grizzzly: *Katka má jednu super kamarádku. Jmenuje se ... (Lucka). Má kluka a nemá kluka. Stalo se to v lese*[14]*. Byl bych ale nerad, aby vznikl názor, že to je jen problém Lucky. Není. Je to problém spousty slečen. Jejich kluci/nekluci totiž*

[14] Já jsem totiž v tuto chvíli Tomáše (S.) upozornil, aby napsal ke své poznámce, kdy se ten rozhovor odehrál.

rávat program, ale mohli bychom po těch balících běhat sem a tam o závod. Přiznávám se, že mně to až tak zábavné nepřipadalo, asi přece jen už stárnu, ale většina se tohoto návrhu ihned chytla a vrhla se směrem k bílým igelitovým válcům. Tam jsme si všichni sundali batohy a začali běhat po balících sem a tam. Ani to neklouzalo. Po chvíli mne to omrzí, však jsme taky ještě dnes nikam nedošli. Vezmu si opět batoh na sebe a vydávám se dále k Cetvinám. Ostatní mne naštěstí následují.

Přímo po louce docházíme na silnici z Cetvin do Tiché, tedy trochu vpravo. Zmátlo mě elektrické vedení nezakreslené na mapě. V Cetvinách procházíme kolem rozpadajícího se prázdného panelového vojenského objektu. Holky na nás volají, že se do něj půjdou podívat. Smetišť jsem sice viděl už dost, ale proč ne. Za chvilku už jsou holky uvnitř. Neznajíce jiný vchod, musíme vlézat dovnitř jedním polem dveří se zbytky skla na okrajích. Podle předpokladu jde o běžný panelák a nic v něm už za ta léta není. Jen zbytky jakéhosi přístroje, sloužícího nejspíš kdysi ke klimatizaci. Holky s Tomášem (S.) zmizely někde v útrobách, a tak vlastně nevím, co se s nimi po celou dobu dělo. Venku však zjišťujeme s Tomášem (V.) a Davidem, že jsou nahoře na střeše a házejí po nás kamení, jen Katka je dole. Zanecháváme je jejich osudu a jdeme si sednout na lavičky za kostel.

Kostel opravují prý nějací němci, takže na něm není, jak je v kraji zvykem, ani jeden český nápis. Dovnitř se jít nedá, ale pohledem okýnkem stejně zjišťujeme, že v něm nic není. Když už se na něj jdu podívat, houknu na holky a Velkého Grizzzlyho, že by to tam mohli zkrátit. Zanedlouho k nám přijde k lavičkám Katka a po chvíli i ostatní. Z jejich hovoru chápu, že je Tomáš

(S.) zavřel někde ve sklepě, což ovšem vyčetla Ida nám, ačkoli jsme o tom neměli ani tušení. Ony pak musely vylézt někudy druhou stranou. Přístroj na klimatizaci s určitostí určili jako počítač sloužící pro odpalování raket s atomovými hlavicemi. Kamennou nádrž na vodu u laviček pak jako cosi, co sloužilo k testování atomových zbraní. Kdybych byl velitelem armády, určitě bych si postavil výrobnu a testovací středisko pro vývoj jaderných zbraní padesát metrů od hranic se znepřáteleným státem.

No, už jsme zase všichni, a tak se můžeme vydat podél Malše, tekoucí zde po hranici, proti proudu k východu. Jdeme po jejím pravém břehu ponechanému napospas přírodě. Na druhé straně s ním kontrastují rakouské pokusy o regulaci řeky. Zatím se nám pěkně šlape, jelikož jdeme po cestě. Ta ale končí v místě, kde se řeka stáčí k severu (v našem směru). Je tu pomníček jakémusi pohraničníku, který zde v roce 1938 zahynul při plnění služebních povinností. Odtud jdeme volně terénem při břehu řeky. Myslím, že Ida a Tomáš (S.) budou na tuto cestu dlouho vzpomínat, jelikož mají pouze botasky. Koryto řeky je krásně divoké, brodíme se bažinou, asi tu stéká nějaký potůček. Za ní se na chvilku zastavujeme, abychom se zase sešli a Tomáš (S.) valí špalek z mohutného kmenu do řeky. Svaly se napínají až k prasknutí, ale je na něm vidět, že výsledné uspokojení stálo zato.

Po chvíli docházíme k opravdu krásnému místu na koupání. Navrhuji proto, že bychom se tu mohli naobědvat, je už asi půl jedné. A tak zatímco si ostatní vybalují svačinu, jdu se namočit do vody. Po obědě nám Katka ukazuje uzel dobrého skutku, který si může skaut uvázat, spáchal-li už v daném dni nějaký

s tím, že by musel už dnes odjet, jelikož na tu zkoušku by mohl jít ve středu odpoledne. No, nemyslím si, že by to s odjezdem myslel nějak vážně, a tak ho ani nepřemlouvám. Sice celou dobu Ida tvrdí, že Tomáš (S.) jel jen na dva dny, ale že by nás zrovna Velký Grizzzly opouštěl kvůli zkoušce, to se mi zdá od začátku absurdní.

Dole u hranice zjišťujeme, že jsme asi měli sejít trochu dál. Tady je totiž prameniště potoka a podle toho taky vypadá terén, všude je mokro, skoro bych řekl bažiny. Kdyby nebylo tak vlhko ve vzduchu, bylo by tu určitě krásně. Ke všemu ještě déšť houstne a kolem nás je mlha. To je skutečně výborné počasí, konečně přemáháme přírodní překážky jak se patří. Stoupáme podle potoka vzhůru a zanedlouho mají už skoro všichni mokro v botách. Myslím, že Katka, Ida a Tomáš (S.) je mají zcela promočené. David asi taky, jelikož má sice dobré pohorky, ale se žralokem. Mně navlhlo do bot vrchem a ponožkami, ale není to tak hrozné. Jediný, kdo tvrdí, že má v botách zcela sucho, je Tomáš (V.).

Docházíme po hranici až k patníku $\frac{\text{III}}{55}$, kde se hranice otáčí k východu. Kousek odtud má být zřícenina hradu a hostince. Po chvíli se proto od ostatních odpojuji a jdu je hledat. Nedaleko opravdu nacházím jakési zbytky zdí a vížky. Vracím se a volám, že je tam pivo jako křen, výborná horká polívčička a hostinská má táákováhle prsa. Nevypadá to, že by to někoho vzpružilo. Výprava mi připadá poněkud skleslá. Nicméně, hranici opouštíme a stoupáme na Kamenec (1072m), nejvyšší vrchol české části Novohradských hor. Na vrcholu nacházíme převis a tak se můžeme v suchu naobědvat. Katka vyndává po pohankových plackách jakousi paštiku, která je sice z fazolí a pohanky, ale

dobrý skutek, třeba nabídl fidorku ostatním. Jenže si k tomu vybraly s Idou botu Tomáše (S.), což nebyl dobrý nápad, jelikož on na oplátku šmodrchal tkaničky Idě. Pak si vyprávíme, za co byl kdo někde na karnevalu. Tomáš (V.) vypráví, jak byl někde na škole v přírodě za úchyla. Katka zase s kamarádkou[10] za dvojčata, ale spletli si je s kurvami. Tomáš (S.) měl prozměnu dlouhá léta od maminky ušitý oblek kata.

Pokračujeme necestou podél řeky. Před námi je ovšem bažina (někde okolo patníku P250), pročež se odpojujeme na cestu, majíce obavu, že průchod močálem by zanechal hluboké rány na optimismu naší výpravy. Je to pravda potupa, ale nebude trvat dlouho. Podle mapy chceme jít po chvíli průsekem na severovýchod. Kupodivu ho nacházíme docela bez problémů, je zde zbytek cesty. Asi po kilometru však končí a my scházíme k řece. Jdeme vepředu s Davidem a Tomášem (V.), ostatní se nám jaksi ztratili z očí a dlouho se neukazovali. Když k nám konečně dorazili, říkala Katka, že tam hladili užovku a že by chtěla půjčit nějakou minci na jakousi holčičí hru. S kovovou dvacetikorunou pak Bláže pokládá otázky a podle toho, jestli vytáhne minci pannou nebo orlem navrch, musí buď mluvit pravdu, nebo může lhát. Ptá se na jméno a adresu (to musí Bláža mluvit pravdu), kolik měla kluků (Bláža může lhát a říká čtrnáct) a nakonec co říká, když jim sahá do kalhot („Tady nic není!“, Katka totiž minci někam zašantročila a Bláža ji marně hledá v jejích rukou). Na to Tomáš (S.) opáčí, že pak není divu, že Bláža měla už čtrnáct kluků.

[10] Teď už tu kamarádku známe, je to Lenka Knotková z Chotovin, s níž má Katka už šestnáct let kamarádský vztah. To je věru krásné. Zanedlouho bude jejich vztah plnoletý a bude mít čas na vdávání.

přivezla s sebou Idinu pláštěnku, mraky nad námi totiž vypadají opravdu hrozivě. Zřejmě čekají jen na to, až se vydáme na cestu, aby nás mohly pokropit.

Bláža se nechce nechat přemluvit, a zatvrzele si stojí na tom, že nás dnes opustí. Jediná, kdo se jí zastává proti nám je Katka, která tvrdí, že je to přece Blážino rozhodnutí a my nemáme právo na ni vyvíjet žádný nátlak[11] a krom toho, když ji klidně propustíme, bude se za námi ráda vracet[12]. A tak i já rezignuji a ukazujeme Bláže na mapě přímou cestu do Leopoldova, kde by mohla chytit nějaký autobus. Nechce s námi totiž už trávit ani dnešek, jelikož by byla ráda doma tak, aby nemuseli její kamarádi čekat dlouho na stan v dešti. Nabíráme vodu z pramínku u dvou domů v Ulrichově. Dává se znovu do mírného deště. Zatímco ostatní jdou nahoru na jih, já jdu ještě Bláže ukázat první odbočku[13]. Tam na ní ještě zavolám, aby poslala z civilizace nějakou zprávu, že nalezla svou cestu.

Zanedlouho doháním ostatní u první křižovatky, kde chtějí odbočovat vpravo, ale nedá mi příliš práce je přesvědčit, že správná cesta vede vlevo. Jdeme po asfaltce podél hranic na jihojihovýchod. Zhruba u patníku $\frac{\text{III}}{51}$ se zastavujeme a čekáme na Tomáše (S.) s Idou, zdrživší se tím, že Tomáš (S.) telefonoval nějakému svému učiteli, aby si s ním dohodl zkoušku. Přichází

[11] V podstatě si myslím, že má pravdu, ale když já se s kýmkoli z vás tak nerad loučím…

[12] To je sice taky fakt, ale kdybychom jí prostě řekli „tak si jeď“, musela by si přece myslet, že o její společnost ani tolik nestojíme.

[13] Sice si myslím, že je to docela orientačně nenáročné, ale přece jen je to slečna a taky jsem slyšel její vyprávění, jak byly kdysi s kamarádkou na nějakém orientačním běhu.

Scházíme opět k řece a pokračujeme podél ní směrem k rezervaci Úval Dolní Příbrání, kde je chráněno rašelinné prameniště. Bystrý čtenář určitě tuší mokrou vložku. K ní dochází ihned po krátké přestávce, během níž si Ida přečte zprávu od Sylvy, že přijede tím druhým spojem (v 17:55 v Leopoldově), aby mi to Ida vyřídila. Brodíme se chvilku močálem. Myslím, že nadpoloviční většina naší skupiny má boty skrz naskrz mokré. Včetně Davida, kterému se nové boty rozpadají. Docházíme na kraj lesa, kde nás očekává ohrada pro kravičky a býky. Tomáš (V.) pohmatem zjišťuje, že v plotu je elektřina. Jsme proto nuceni plot podlézt. Na druhé straně nás chce Velký Grizzzly nalákat, abychom si zkusili sáhnout na dráty a tvrdí, že v nich už žádná elektřina není. Prý na ně nepozorován právě sáhnul. Psychologickým nátlakem ho přinutíme, aby opakoval svůj pokus před našima očima. Jeho zaúpění nám dává jasně na srozuměnou, že se nás snažil obelhat. Kravičky a býčci naštěstí zůstávají v klidu. Na druhé straně ohrady se připojujeme na silnici. Na ní Tomáš (S.) prohlásí něco jako, že by měla Katka jíst skořápky a z jejich rozhovoru to vypadá, že ji považuje za slepici, čímž si to ovšem u ní dost pokazí. Až do Ulrichova, kde chceme nocovat, půjdeme po cestě podél Kabelského potoka.

Ulrichov je tvořen právě dvěma domy, které jsou asi občas obývané. Sedáme si na silnici, zatímco Šedý Vlk s Davidem jdou hledat místo k táboření. Odcházejí kamsi do lesa a my si zatím dáváme malou svačinku. Asi po půlhodině se vracejí s tím, že našli krásné místečko asi čtyři a půl minuty chůze hore lesom. Ještě jdou k potoku pod baráky a praménku nad baráky pro vodu a jdeme za nimi.

Během rozbíjení tábora se zatahuje, ale myslíme si podle

mraků, že pršet bude až zítra. Na rozdělání ohně půjčuje Bláža svůj úžasný zapalovač, který získala za pomoc na nějakých cyklistických závodech. Je za to vyznamenána pochvalou před jednotkou nastoupenou podle velikosti. Mé šediny mi dávají výsadu velet nástupu a potřást Bláže pravicí. Když zavelím rozchod, jedině kluci udělají předpisově jeden krok vpřed, než se rozejdou. Protože jsem ovšem zapomněl zavelet před rozchodem pohov, musíme si tento úkon zopakovat.

Jakmile ukončíme večeři a uvelebíme se trochu u ohně, dává se nečekaně do deště. Provádíme proto aktivity nutné pro to, aby nám nezmokly věci a jdeme si sednout k Šedému Vlku pod střechu. Zde vyprávím ostatním pohádku o Zlatovlásce. Má docela úspěch, ačkoli mně přijde moje vyprávění trochu zmatené. Potom jdeme už pomalu spát. Tomáš (S.) spí s Katkou a Idou v jednom stanu pro dvě osoby a způsob, jakým se do něj skládají je opravdu zábavný. Situace je o to komičtější, že si samozřejmě ani jeden z nich nevzal s sebou baterku, neboť jsem ji nenapsal do seznamu doporučených věcí. Jen do něj zalezou, už Ida opět rozepíná zip a jde upevňovat nějaké kolíky. Pak mi ještě Bláža poví hned dvě pohádky a tři povídky a v noci je hrozné horko.

Pátek 4. října

V noci trochu prší a trochu neprší. Ráno mě příjemně překvapí, že stan mám zevnitř v podstatě suchý, impregnaci jsem asi nepoužíval v létě zcela zbytečně. Pak stojíme u ohniště v hloučku a dáváme každý kolovat něco k snídani. Když už jsme všichni téměř přejedeni, přináší Katka zbytek bábovky, dokonce zbyde i jeden kousek na Sylvu, jež má dneska přijet. Ida jí volá, aby